

forud for 1894 vare rejste ved provisoriske Midler, i Birkeligheden derved have været med til at godkende det provisoriske i disse Fæstningsværkers Oprindelse. Jeg er, som sagt, af denne Opfattelse; men naar denne Godkendelse en Gang er fæstet, naar disse Fæstningsværker en Gang ere gjorte lovlige, saa er det endvidere min Opfattelse, at hver enkelt Rigsdagsmand ligesom ogsaa hele Rigsdagen er stillet over for Bevillinger af den Art ganske paa samme Maade som over for andre Bevillinger af rent saglig Natur. De Hensyn, hvorudfra jeg har stillet mit Forslag, ere af rent saglig Natur. Det er først og fremmest Hensynet til, at Fæstningens Opretholdelse vil komme til at overstige vor finansielle Evne, og endelig er det Hensynet til, at vi ved Opretholdelsen af denne Fæstning udsætte os for at faa det gode Forhold forstyrret, hvori vi staa til vore Nabomagter, ja, overhovedet til andre Nationer. Det er, som sagt, egentlig disse Hensyn, der have bestemt mig til at fremkomme med mit Forslag.

Fra alle Sider i Samfundet kræves der Reformer, og dette Forlangende er sikkert overordentlig berettiget; men til at gennemføre Reformer hører der Penge, og Spørgsmaalet bliver da: Hvor skulle Pengene komme fra? Der er dem, som pege paa ny Skatter og mene, at man ad den Vej skal have de Penge ind, ved hvilke Reformerne skulle gennemføres. Ja, naturligvis er det en Vej, som man kan forsøge at gaa; men jeg tror, det vil vise sig, at denne Vej, i al Almindelighed sagt, er usarbar. Der er en Skat, som det naturligvis kan være rimeligt at indføre, nemlig den Skat, hvormed der for et Øjeblik siden blev forelagt Forslag her i Tinget: en Formue- og Indtægtskat; denne Skat danner en Undtagelse. Men i øvrigt tror jeg nok, at denne Vej vil vise sig usarbar. Det, Befolkningen forlanger og trænger til, er ikke en Forøgelse af den Skattebyrde, som allerede hviler paa den; det er derimod en Lettelse og en retfærdigere Fordeling af denne Skattebyrde. Men alligevel skulle vi have Reformer; særlig trænge de sociale Reformer sig mere og mere i Forgrunden; de trænge paa med større og større Kraft, der kræves en Løsning af dem. Men saa kommer man jo ganske uvilkaarligt til at standse ved denne store Udgift paa Finansloven: ca. 18 Mill. Kr., som vi udgive til militære Formaal. Man kommer uvilkaarligt til at standse netop herved og til at stille det Spørgsmaal til sig selv: Kan denne Sum dog ikke nedsættes noget, kan den ikke bringes ned til saadan noget som 12—14 Mill. Kr. aarlig, saa man ad den

Vej kunde indvinde de Millioner, som kræves til Gennemførelsen af de Reformer, der er Trang til. Det er jo for øvrigt, som vi alle sammen vide, et aargammelt Benstrekrav, at de militære Udgifter skulle nedsættes. Det er ikke noget nyt, men det lyder sjældnere nu, end det har gjort tidligere. Alligevel er Kravet fremdeles ude i Befolkningen, og det er et fuldt berettiget Krav. Der har ogsaa i Løbet af de sidste to Samlinger i Finansudvalget været en alvorlig Bestræbelse i Retning af at faa de militære Udgifter bragte ned, og Bestræbelserne ere for en Del kronede med Held. Paa den nu løbende Finanslov ere de militære Udgifter bragte ned med ca. 214,000 Kr., og i Aar vil Nedsættelsen jo blive godt og vel 300,000 Kr., det bliver saadan noget som $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er naturligvis noget, jeg anerkender det, jeg kan fuldt ud slutte mig til disse Bestræbelser, men sikkert er det i alt Fald, at der ikke er opnaaet noget stort, og Spørgsmaalet er, om man ikke allerede nu er ved at være færdig i saa Henseende. Kan man kort og godt gaa dybere? Jeg er tilbøjelig til at tro, at man ikke kan gaa synderlig længere ned; jeg syntes at mærke det paa det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage), som havde Ordet i Gaar. Der var Lidenskab i hans Stemme, da han talte og forsikrede, at man ikke kunde gaa dybere ned. Der var næsten provisorisk Klang i hans Stemme, om man saa maa sige. Jeg fik det Indtryk af det ærede Medlem, der jo er Ordfører for Højre, at man netop i det Parti, hvortil han hører, føler sig presset i den Grad, at man omtrent er paa det Punkt, hvor man griber til Fortvivlelsens Selvhjælp. Og der er i og for sig noget i det. Vi have nu en Gang en Ordning af vort Militærvæsen, en Ordning, som blev gennemført ved Forliget den 1ste April 1894, og Midtpunktet, det centrale i denne Ordning, er Kjøbenhavns Befæstning. Der kan ganske vist ske Nedsættelser, adskillige overflødige Summer kan man stryge her og der, men man maa ad denne Vej omstøder komme til det Punkt, da Ordningen i det hele ikke taaler yderligere Nedsættelser, uden at man ligefrem griber forstyrrende ind i den hele Organisme, og jeg er tilbøjelig til at tro, at man nu omtrent er paa dette Punkt. Men hvad saa? Naar man alligevel vil dybere ned, synes jeg, at det Krav trænger sig i Forgrunden, at vi skulle have en helt ny Ordning af vort Forsvarsvæsen, at vi ikke kunne blive staaende ved den Ordning, som blev gennemført ved Forliget af 1ste April 1894, og jeg mener saa, at det ogsaa er ganske naturligt, at jeg i mit Forslag retter Angrebet paa det Punkt,